

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1107/24
9.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Мирославе Вучетић и Валентине Тодоровић Воркапић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Невија Вергаш, адвокат из Београда, Булевар Милутина Миланковића 56, против туженог ТПД “Југоцентар” д.о.о., Београд, Палмира Тољатија 7, матични број 07055404, чији је пуномоћник Владан Јовичић, адвокат из Београда, Хаџи Проданова 11/9, ради утврђења и исплате за минули рад, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 број 467/17 од 11.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 9.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 467/17 од 11.12.2023. године у ставовима првом, четвртном и седмом изреке пресуде и жалба тужиоца изјављена у односу на први, четврти и седми став изреке пресуде **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 467/17 од 11.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је у непрекидном радном односу код туженог ТПД “Југоцентар” д.о.о. Београд од 22.3.1983. године као неоснован. Ставом другим изреке пресуде одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је тужени поступајући по правноснажној пресуди Првог основног суда у Београду П1 бр. 4052/10 распоредио на

рад дана 14.10.2013. године противно члановима 171 и 172 Закона о раду. Ставом трећим изреке пресуде делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати разлике припадајућег минулог рада почев од 14.10.2013. године за октобар, новембар и децембар 2013. године, 2014.,2015.,2016. и 2017. годину и јануар, фебруар и март 2018. године. Ставом четвртим изреке пресуде одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износе у вези разлике припадајућег минулог рада преко досуђених износа из става трећег изреке почев од 14.10.2013. године, за 2015., 2016., 2017., 2018.,2019.,2020., 2021.,2022. годину и јануар, фебруар, март, април и мај месец 2023. године. Ставом петим изреке пресуде делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на износе из става трећег изреке пресуде. Ставом шестим одбијен је тужбени захтев тужиоца за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на износ из става трећег по месецима, као неоснован. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.891,84 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставовима првом, четвртом и седмом из свих законских разлога.

Испитујући правилност ожалбене првостепене пресуде у ожалбеном делу складу са одредбама члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14 и 18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбама члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда на коју указује жалба из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, нити било која друга повреда одредаба парничног поступка која би могла да буде од утицаја на правилност и законитост става првог, четвртог и седмог првостепене пресуде, који су ожалбени, а не ради се ни о погрешној примени материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи: да је тужилац био у радном односу код туженог од 7.10.1996. године кад је засновао радни однос код туженог; да је тужилац успео да у спору пред Првим основним судом у Београду П1 бр. 4052/10 у којем је пресудом од 5.11.2012. године утврђено да је ништав Уговор о раду закључен између њега и туженог 25.12.2006. године и поништено је у том спору решење о отказу уговора о раду које је тужени донео у односу на тужиоца 2.10.2007. године и тад је наложено туженом да тужиоца врати на рад и распореди на радно место на којем је био пре доношења решења о отказу уговора о раду или на послове у складу са његовом стручном спремом; да је тужени вратио тужиоца поступајући по наведеној пресуди на рад дана 14.10.2013. године која је чињеница учињена и неспорном међу парничним странкама, према стању спису предмета, тако да је закључен уговор о раду бр. 183/1 од дана 3.10.2013. године, на основу којег је тужилац радио код туженог као запослен на неодређено време на радном месту ... у складу са преосталом радном способношћу која му је утврђена решењем надлежног органа, а који послови не захтевају дуже стајање и ходање, комуникацију и добар слух, почев од 14.10.2013. године; да је тужилац водио и парнични поступак пред Трећим основним судом у Београду П1 659/21 где је неправноснажном пресудом усвојен

тужбени захтев овде тужиоца којим је утврђено да је тужени тужиоца распоредио на рад дана 14.10.2013. године противно члановима 171 и 172 поступајући по правноснажној пресуди првог основног суда у Београду П1 4052/10 од 5.11.2012. године, износи који нису исплаћени на име минулог рада од стране туженог за тужиоца у периоду за који је утврђено да је био у радном односу код туженог утврђени су вештачењем, судски вештак је у основном налазу и мишљењу на којем је првостепени суд засновао одлуку јасно навео да је имао у виду важење Закона о раду и измену која је наступила 2014. године, као што је навео да је приликом утврђивања година радног стажа имао у виду и период за који је тужени био спречен да ради па је навео да је због измене Закона о раду од августа 2014. године морало доћи до смањења процента минулог рада јер се увећана зарада за минули рад односно минули рад од тада не одређује за укупан стаж, већ само стаж код последњег послодавца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужилац код туженог у радном односу од 22.03.1983. године неоснован, код утврђене чињенице да је тужилац засновао радни однос код туженог 7.10. 1996. године, све код околности да тужилац није доказао да је пре тога радио код туженог, као основаног привредног друштва 1990. године, и да постоји повезаност правних лица означених у радној књижици тужиоца пре означеног термина 7.10.1996. године TOZD-Mercator veleblagovnica те “Yumco” Врање са туженим и да му припадају износи који нису исплаћени на име минулог рада према оном што је утврђено вештачењем, а да му износи које је тражио преко истих који су досуђени деловима пресуде који нису ожалбени, не припадају.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право па како другостепени суд прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, не образлаже детаљно пресуду у складу са одредбом члана 396 став 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14 и 18/20).

Правилан је закључак првостепеног суда да је терет доказивања чињенице да постоји веза између правних лица означених у радној књижици тужиоца TOZD-Mercator veleblagovnica те “Yumco” Врање и туженог био на тужиоцу, ово посебно код околности да се из радне књижице потврђује чињеница коју је првостепени суд узео као доказану да је тужилац засновао радни однос код туженог 7.10.1996. године. Отуда је правилна одлука суда у првом ставу изреке првостепене пресуде.

Такође, правилно примењујући одредбе члана 104 став 1, 105 став 1, 106 и 108 ст. 1 т. 4 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05, 61/05, 54/09,32/13), првостепени суд је у погледу исплате неисплаћеног минулог рада, своју одлуку засновао на основном налазу и мишљењу судског вештака, који је приликом утврђивања година радног стажа имао у виду и период за који је тужени био спречен да ради. Ово све имајући у виду да је јасно наведено у налазу на којем је заснована првостепена пресуда, да је код обрачуна за август 2014. године морало доћи до смањења процента минулог рада за обрачун јер из налаза и мишљења произилази да увећана зарада за минули рад од тог месеца одређује се не за укупан стаж, већ само за стаж код последњег послодавца, дакле према новелираној одредби члана 108 Закона о раду, док је у допунама односно допуни на коју се позива жалба, вештак за цео период узимао и после новелирања Закона о раду у обзир укупно остварени радни стаж тужиоца, односно и за године за које тужилац није доказао да је провео на раду код туженог. Отуда је правилно одбијен тужбени захтев као у ставу шестом изреке

првостепене пресуде.

Неоснован је навод жалбе тужиоца да чак и кад се не прихвати тврдња тужиоца да је радио непрекидно код туженог од 1983. године, њему припада минули рад за тај период с позивом на допуну вештачења јер је она, као што је то јасно навео првостепени суд рађена по примедби тужиоца као разлика која би постојала у погледу исплате минулог рада кад би се узимао у обзир цео остварени радни стаж тужиоца, за године за које тужилац није доказао да је провео на раду код туженог и код обрачуна за период који се односи на време кад су већ ступиле на снагу новелиране одредбе члана 108 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 75/14).

Другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе, али их посебно није образлагао, налазећи да су без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу седмом изреке пресуде јер је донето правилном применом одредаба члана 153 , 154 и 163 Закона о парничном поступку.

Како је жалба тужиоца одбијена као неоснована, то је захтев истог за накнаду трошкова поступка по жалби одбијен применом одредбе члана 153 Закона о парничном поступку и одлучено је решењем садржаним у ставом другом изреке ове пресуде.

На основу изложеног и применом одредаба члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14 и 18/20) одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**